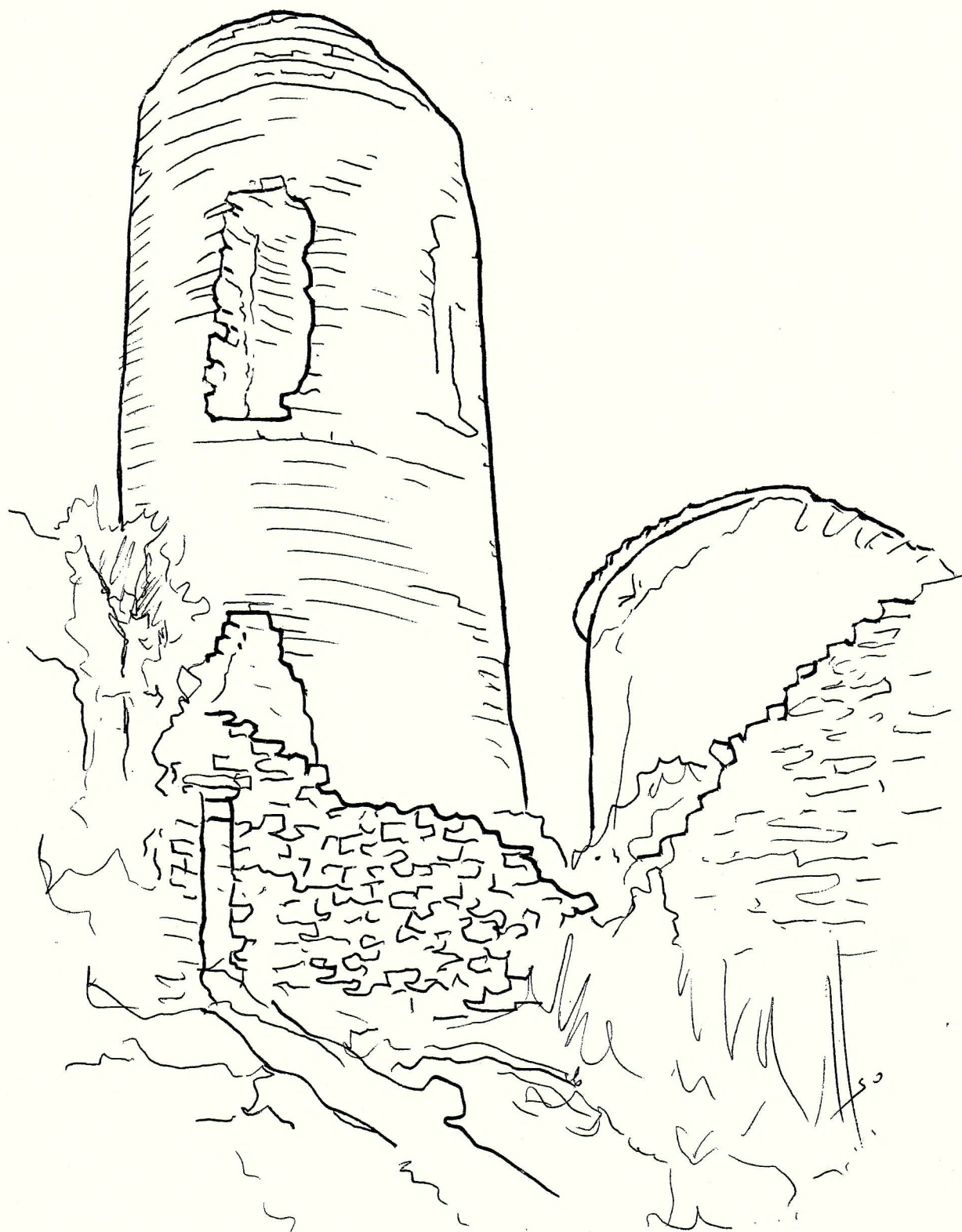

58a. Sortida 'Coneguem Catalunya'

SECCIÓ CULTURA A. E. TALAIA

Ruta de Cercavins

1 de maig del 2011

Agrupació Excursionista Talaia
Vilanova i la Geltrú

58a SORTIDA "CONEGUEM CATALUNYA" **1 de maig de 2011**

Sortida de la plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú.	6 h 30 min
Àrea de servei de Montblanc. Esmorzar.	7 h 30 min
Sortida cap a Montornès de Segarra.	8 h
Montornès de Segarra. Inici de l'excursió.	9 h
Ametlla de Segarra. Reagrupament.	10 h 10 h 30 min
Montornès de Segarra. Final de l'excursió. Sortida cap a Verdú	12 h 30 min
Verdú (Visita al Museu de Juguets i Autòmats) Sortida cap a Guimerà.	13 h 14 h
Guimerà. Dinar. Sortida cap a Vilanova i la Geltrú.	14 h 30 min 17 h
Vilanova i la Geltrú	18 h 15 min

Vilanova i la Geltrú 1 de maig de 2011

EL RIU CERCAVINS

El riu Cercavins neix a les costes de la serra del Suró (790 m) i recorre els termes de Montoliu de Segarra i de Montornès, pels quals discorre aquesta Ruta. Es tracta d'un territori bastant planer en què s'alternen les clapes de bosc amb els conreus de cereals, els ametllers i les oliveres; també hi ha vinya, que antigament es feia arreu de la Segarra i que avui pràcticament ha desaparegut fora d'aquest sector de la comarca.

La **Ruta del Cercavins** també permet conèixer el patrimoni de la Segarra. A Montornès es troben cases amb portals adovellats al nucli antic i un **cementiri modernista** que sufragà en el seu temps el diputat Josep Balcells, fill del poble.

Tota la rodalia del Cercavins es va veure molt afectada pels terratrèmols dels anys 1427 i 1428, que van perjudicar, sobretot, les esglésies romàniques. Les de **Sant Pere de l'Ametlla i Sant Salvador de Montoliu** mostren clarament les obres de reconstrucció que s'hi van fer després dels sismes.

El Cercavins també és terra de castells, entre els quals destaquen la **torre cilíndrica de l'Ametlla** (any 1077) i, a Montoliu, **les restes del castell** (any 1027) i la **torre cilíndrica** situada fora del poble des de la qual es veu una magnífica panoràmica de la Baixa Segarra i l'Urgell.

LA SEGARRA

La **comarca de la Segarra** comprèn una gran part del territori de l'altiplà central de Catalunya. Sorgida de la divisió territorial del 1936, restablerta el 1987, va ser modificada el 1990: el municipi segarrenc de Vallfogona de Riucorb passà a formar part de la Conca de Barberà, mentre que el terme de Montornès de Segarra fou segregat de la comarca de l'Urgell per passar a integrar-se a la Segarra. Les infraestructures hidrogràfiques s'han centrat últimament en la millora de la xarxa d'abastament i en el manteniment dels llits dels rius i torrents de la comarca. L'any 2001 s'endegaren les licitacions per fer les obres de construcció del canal Segarra-Garrigues, que afecta uns 80 municipis de les comarques de la Noguera, l'Urgell, les Garrigues, el Segrià i el Pla d'Urgell i que les converteix en zona de regadiu. Dins de les àrees protegides, la Segarra té 1030,4 ha (2003) incloses en l'espai del PEIN denominat Vall del Riu Llobregós, que representen l'1,4% de la superfície comarcal.

MONTORNÈS DE SEGARRA (La Segarra)

El terme municipal de Montornès de Segarra s'estén per la vall mitjana del **Cercavins**, que, provinent del veí terme de Montoliu de Segarra, travessa el territori de llevant a ponent fins que penetra de Verdú. Comprèn el poble de Montornès, cap del municipi, i l'agregat del Mas de Bondia. Es dedica bàsicament a l'agricultura, als conreus de secà propis de la comarca: blat i ordi i també hi ha extensions d'ametllers, oliveres i vinya, conreu aquest darrer que ha seguit un ritme creixent estimulat per la veïna localitat de Verdú.

El poble de **Montornès de Segarra** és aturonat a 605 m alt, a la confluència del Cercavins i de la riera de Montornès. El presideixen les restes del **castell de Montornès** (algunes parets datables dels segles XII i XIII) i l'**església parroquial de Sant Joan**, adossada al castell, bastida probablement aprofitant alguna de les dependències del castell, amb elements afegits de tipus renaixentista. Conserva alguns racons típics i agradables, amb cases antigues de portals adovellats. Al s. XIX, el diputat per Tarragona Josep Balcells, fill de Montornès, pagà la construcció de les escoles i del **cementiri nou en un estil modernista**.

El **castell de Montornès** es bastí en l'època de la conquesta de la zona sobre uns estrats de poblament ibèrics i romans (resten fragments de ceràmica als vessants del turó) en un lloc que estratègicament dominava les terres del voltant. La primitiva església del castell, desapareguda totalment, es devia situar tocant al cementiri antic, en una petita altura plena fins fa poc d'esteles funeràries des d'època romana fins al segle XVIII, de molt interès. El lloc és esmentat des del 1093 (*Munte Turnes*) i el 1181 Alfons I el Cast concedí des de Lleida el castell de Montornès als templers. A l'extinció dels templers passà a l'orde dels hospitalers (1317) dins la comanda de Granyena. El lloc continuava en els set llocs que els hospitalers tenien a la vegueria de Tàrraga al segle XVII i així continuà fins a la fi de l'Antic Règim.

Montornès de Segarra. Foto :Salvador Butí, 2010

MONTOLIU DE SEGARRA (La Segarra)

El terme municipal de **Montoliu de Segarra**, dit també Montoliu de Cervera i antigament Montoliu Lat, s'estén al sector de migdia de Cervera, al límit amb l'Urgell a la capçalera del **Cercavins**, que travessa el terme de llevant a ponent, entre la vall de Riu Corb al sud i el torrent de Vilagrasseta. Comprèn el poble de Montoliu, cap del municipi, i els agregats de Vilagrasseta, **l'Ametlla de Segarra**, Cabestany i la Guàrdia Lada. El territori és en una bona part planer; els punts més elevats són el tossal on s'aixeca el castell de la Guàrdia Lada i les costes de la **serra de Suró** (790 m), on neix el **Cercavins**. Hi ha bons planells de conreus, amb un clar predomini dels cereals de secà, seguits pels ametllers i quelcom de vinya i olivera.

El poble de **Montoliu de Segarra** es troba enlairat (689 m alt) en la carena de la serra que continua per ponent el tossal de la Guàrdia. El clos antic és format per un carrer llarg i un altre de més curt que va a l'església, al qual s'entra per un sol portal. Resten algunes parets del **vell castell** que dominava la població. L'*església parroquial de Sant Salvador de Montoliu* fou molt perjudicada pels terratrèmols del 1427 i 1428 i refeta, però substituïda per l'actual edifici neoclàssic.

A un quart del poble, vers ponent, s'alça una **antiga torre de defensa, cilíndrica**, des d'on s'albira la Baixa Segarra i l'Urgell. El lloc és esmentat ja en la donació del castell de l'Ametlla, com un dels seus límits, i el 1079 s'esmenta el castell, que fou del domini de Guillem Miró; formava part del comtat de Manresa i del bisbat de Vic. Passà a la família Cervera (el 1218 era de Ramon de Cervera) i el seu fill Guillem el concedí (1227) al monestir de Santes Creus, que adquirí el domini civil total per la compra de diversos drets de castlania d'altres nobles i el conservà fins a la fi de l'Antic Règim.

L'AMETLLA DE SEGARRA (La Segarra)

Es troba a l'extrem SW del terme municipal, prop del de Vallfogona de Riucorb i a un km i mig d'aquest poble, en un promontori (704 m) entre el Riu Corb i el Cercavins.

L'església parroquial de **Sant Pere de l'Ametlla** fou molt perjudicada pels terratrèmols del 1427, però conserva encara part de l'estructura romànica. Resta de l'antic **castell de l'Ametlla** una malmesa **torre cilíndrica**. Senyorejaren el castell els Concabella, que el 1215 el cediren als hospitalers; foren feudataris o castlans els Jorba. Formà part de la comanda hospitalera de Cervera, que en tenia la jurisdicció civil i criminal. Les autoritats certerines s'hagueren de preocupar vers 1405 de repoblar el lloc, molt delmat per les epidèmies i el poble fou molt perjudicat en la Guerra contra Joan II, i des de la torre de l'Ametlla es feien alimares visibles a moltes hores a la rodona.

Castell de l'Ametlla de Segarra

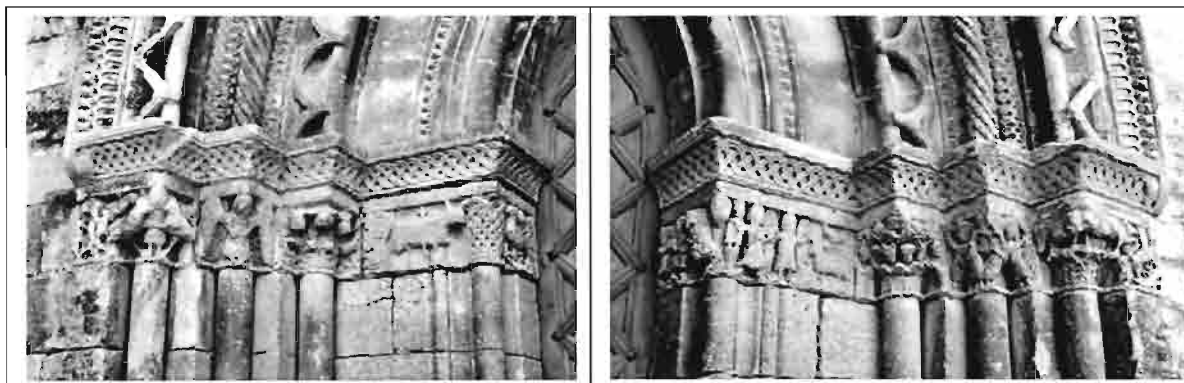
L'URGELL

Situada a la part ponentina de la Depressió Central Catalana, la **comarca de l'Urgell** constitueix una zona de transició entre l'altiplà de la Segarra i les planes de la ribera del Segre. El territori, no homogeni, és format per quatre contrades: la Ribera del Sió al N, la Conca de l'Ondara i la Plana d'Urgell al centre i la Vall del Corb al sector meridional. La comarca d'Urgell només agafa una part d'aquestes contrades. Tres rius, el Sió, el riu d'Ondara i el Riu Corb, recorren la comarca en direcció a ponent i recullen les seves aigües, amb la particularitat que el Sió arriba fins al Segre i els altres dos es difonen a la plana de l'Urgell. Són rius de cabal escàs i tant ells com els seus afluents són molt condicionats per la pluviometria. És una comarca poc poblada. La tendència al despoblament, especialment notable als pobles de la zona de secà, sembla que s'ha aturat els darrers anys: la població s'ha estabilitzat o fins i tot ha augmentat en aquells pobles més atractius per la situació, les comunicacions o la qualitat de l'entorn paisatgístic o patrimonial (Verdú, Guimerà, Ossó de Sió).

VERDÚ (L'Urgell)

Terme municipal estès al sud de Tàrraga, que limita amb la comarca de la Segarra a la qual és lligat històricament malgrat la seva inclusió en l'Urgell en la divisió territorial del 1936. Drena el territori al sector NE el **Cercavins**, procedent de Montornès de Segarra, on s'ajunta amb el seu afluent el **torrent de Vilagrasseta**, procedent de Granyena de Segarra. Llevat d'aquesta petita zona de la conca de Cercavins, la resta de les aigües del terme vessen a la conca del **Riu Corb**.

L'agricultura i la indústria dels terrissaires han estat la base econòmica del municipi. Pel que fa a l'agricultura, hi ha un total predomini del secà. La regressió de l'olivar ha donat pas als cereals i sobretot a la vinya, en expansió constant. La tradicional activitat dels **cantirers**, tan arrelada a la vila i que li ha donat merescuda fama pels cànirs o 'sellons' negres d'aigua fresca, té encara més projecció per tal com els tallers que s'hi dediquen han eixamplat la producció a d'altres objectes de ceràmica, amb noves tècniques. Des de l'època romana s'havia treballat el fang (s'han localitzat dues teuleries d'aquesta època), però l'específica fabricació de cànirs és documentada des dels segles XIII i XIV, quan hi havia dos forns de cantirers dins el clos de les muralles. La plenitud fou a partir del segle XV i arribà als anys vint del segle XX amb un total de 30 obradors. Fou important la confraria dels cantirers sota l'advocació de sant Hipòlit (els confreres s'ajudaven en cas de malaltia, ensenyaven l'ofici als orfes de pare, vetllaven malalts, etc. i controlaven els preus de les peces).

Capitells de la porta de l'església de Santa maria de Verdú. Fotos : Salvador Butí, 2010

La vila de **Verdú** es troba a 434 m d'altitud, a l'esquerra del Cercavins, presidida pel gran **castell de Verdú**, origen del nucli urbà i l'edifici més característic i important de la població, que complí amb una funció defensiva els primers temps de la conquesta i esdevingué després residència per als abats de Poblet quan sojornaven a la vila. La gran torre mestra, de forma cilíndrica, de 25 m alçada, és del segle XII, amb una masmorra a l'interior. La casa-palau té tres lantes: a la superior hi ha la gran sala, magnífic exemplar de gòtic civil català per a recepcions dita **sala de l'Abat Copons** (1316-1348). Després de la conquesta d'aquestes terres per Ramon Berenguer I vers el 1056, el primer document on s'esmenta el castell i el terme de Verdú és del 1081. Fins a la fi de l'Antic Règim, Poblet va mantenir la jurisdicció sobre la vila.

L'**església parroquial de Santa Maria de Verdú** s'alça al centre de la vila i és una obra de transició del romànic al gòtic, iniciada al segle XIII. Inicialment tenia una sola nau, però s'anà engrandint fins a tres naus, cada una amb l'estil propi de l'època, però forma un conjunt harmònic. Es destaca la porta romànica dins l'estil de l'escola dita lleidatana amb una sèrie d'arquivoltes decorades amb motius geomètrics, columnes i capitells ornamentats amb figures humanes, animals lluitant i motius vegetals. Al fris de la dreta es representa el sacrifici d'Isaac i l'escena popular de fer ballar l'os, i al de l'esquerra un colom, un orant i l'Agnus Dei. De l'època gòtica resten a més de part de l'estructura i finestrals, una magnífica rosassa. A l'interior de la parròquia es venera el **Sant Crist**, imatge del final del segle XIII o començament del XIV, d'una gran devoció a la vila i es conserva també una **imatge de pedra de Santa Maria del 1435**. Cal esmentar també el **retaule barroc a l'altar de la Puríssima**, obra d'Agustí Pujol (1626).

El fill més destacat de Verdú és sant Pere Claver, jesuïta i missioner, nascut en una casa del carrer Major el 24 de juny de 1580 i mort a Cartagena d'Índies el 1654, on exercí el seu apostolat. Fou canonitzat per Lleó XIII el 1888 i és patró de Colòmbia.

A la vila es pot visitar també **Cal Talaveró-Centre d'Art contemporani**, que acull obres de

prestigiosos artistes, i el **Museu de Joguets i Autòmats**, amb més de mil objectes col·leccionats per Manel Mayoral, en un edifici espectacular de 2.000 m2. El museu exposa la Col·lecció Mayoral, dedicada al món del futbol.

TÀRREGA (L'Urgell)

El terme, esglaó natural entre els contraforts de l'altiplà de la Segarra i la Plana d'Urgell, resta trencat per nombrosos barrancs i valls en direcció llevant-ponent que van perdent identitat fins agermanar-se a les terres planes. A nivell de veïnatge, al sud de la ciutat de Tàrraga, el municipi s'estén a la vall del riu d'Ondara, i limita amb el terme de Verdú.

El conreu de la terra ha estat un dels mitjans de subsistència prioritaris. Les possibilitats hidràuliques de les aigües del riu d'Ondara permeteren des de molt antic els conreus de cereals, vi, cànem i hortalisses. L'aigua era un element molt important i la seva regulació havia motivat nombroses disposicions reials i senyoriales durant l'època medieval. La construcció del **canal d'Urgell -1862-** transformà l'agricultura d'una part de la comarca.

Segons les darreres investigacions, el lloc que ocupa la ciutat de Tàrraga (a part el fet que ja devia ser poblat en època romana) ja existia durant la dominació sarraïna. Entre els segles IX i X, però, la inseguretat de la zona devia afavorir un cert despoblament de l'indret i d'altres nuclis de la vall. Això no obstant, l'abandó no devia ser total o de llarga durada ja que el nom del lloc d'origen pre-romà, s'ha conservat.

El **castell de Tàrraga** fou conquerit pel comte de Barcelona Ramon Berenguer I, que el 1056 l'atorgà en dotació a la seva muller Almodís. La **ciutat de Tàrraga** és situada a la vora del riu d'Ondara, a 373 m d'altitud, i voltada per diferents tossals. Al sud-oest es decren els **tossals de Cercavins**, a llevant els pendents de **la Segarra**, a tramuntana els **tossals de l'Ofegat, de Sant Eloi i del Mor**, mentre que a ponent s'estén la plana d'Urgell.

La vila medieval sorgí a redós del castell de Tàrraga, documentat el 1056. Urbanísticament, les construccions s'estengueren des del castell cap a llevant i migdia fins a trobar el riu. La part de ponent esdevingué fortament emmurallada i el mateix desnivell del terreny permeté un bon lloc d'aguait i una sòlida defensa natural. L'època de més puixança coincideix amb els ss. XIII-XIV, quan la ciutat creix. Va tenir una important població jueva. El **carrer de Ballesters, la pujada al Castell, la plaça de Sant Mateu, el carrer de Sant Agustí, el de les Sitges i el carrer la Font** foren els primers eixos de la vila. S'anà estenent fins a la **Plaça Major** -llavors de **Santa Maria**, en la qual es construí la parròquia- i, des d'allí fins al riu. La vila anà creixent i s'estengué cap a llevant i al NE amb nous carrers. El creixement demogràfic del s. XVIII exhaurí aviat l'espai de dintre la muralla i es començà a enderrocar el mur en alguns sectors (encara se'n conserva un petit tram). Durant els primers decennis del segle XX l'expansió urbana, notable, sobrepassà a tramuntana la via del ferrocarril. Tàrraga, com a capital de comarca i confluència de vies importants de comunicació, és una ciutat comercial, amb serveis de tota mena i amb una important indústria metal·lúrgica.

Entre els monuments principals de la ciutat es destaca:

- A la **Plaça Major**, l'**església parroquial de Santa Maria de l'Alba**, d'estil neoclàssic, bastida al mateix indret on hi havia hagut l'antiga església gòtica, de la qual s'han conservat dues estàtues d'apòstols del portal, instal·lades actualment a banda i banda de la façana de l'església de Sant Antoni. Disposa d'una sola nau, amb capelles laterals, un cimbori i un campanar octagonal amb nombroses campanes. L'església de Santa Maria de l'Alba havia contingut dos *retauls* de Lluís Bonifaç i un altre de Pere Costa. D'aquest mateix autor es conserva un bell *rerecor*, col·locat avui a la façana. S'hi conserven també relíquies de les **Santes Espines**.
- Al bell mig de la **Plaça Major** hi ha la reproducció d'una *creu de terme* gòtica, anomenada la

Creu del Pati (l'original es conserva al Palau dels Marquesos de la Floresta), atribuïda a l'escultor Pere Joan.

- A la **Plaça Major** es destaca també la façana de la *casa de la ciutat o Paeria*, que data del 1674, restaurada recentment.
- Al carrer de l'Hospital, vora la plaça de Sant Antoni, que hi menava pel portal de Sant Antoni, hi ha l'edifici de l'**Hospital**, l'origen del qual data del segle XV. Se'n destaca el pati d'entrada i l'escalinata principal. El 1827 Joaquina de Vedruna hi establí les primeres monges carmelitanes de la caritat.
- Prop seu, a la part no porxada de la plaça, hi ha l'església de **Sant Antoni**, que és l'antiga sala de l'hospital del segle XIV. S'hi conserva el **Sant Crist Trobat**, que aparegué en fer unes obres sota l'altar de Sant Erasme el 1650. El Crist és una peça d'orfebreria, amb incrustacions, que mesura 29 cm d'alçada. Té una gran semblança amb els cristos dels crucifixos d'esmalts de Llemotges dels segles XII i XIII.
- Al **Carrer Major**, a l'alçada del carrer de la Font, hi ha **Cal Perelló**, casa senyorial adquirida per a Museu Comarcal. En aquest carrer abunden les cases amb portals i finestres de pedra picada, els carrers estrets del voltant mostren bells racons, com les arcades del carrer de Vilanova i la façana del **Forn dels Jueus**.
- La **Casa o Palau dels Marquesos de la Floresta** és situada al **carrer del Carme**. Aquest bell casal romànic té una magnífica façana, al pis baix de la qual s'obre el portal adovellat i al primer finestrals triforats.
- Davant d'aquest palau s'aixeca la **Casa senyorial dels Sobies**, del s. XVI, amb bells finestrals de línies ogivals.
- A la **plaça del Carme**, a més d'un petit monument dedicat al músic targarí Ramon Carnicer, s'hi ha instal·lat el **monument als Països Catalans**, obra de l'escultor Andreu Alfaro, composició amb barres d'acer que segons la llum i la posició de l'observador adopta formes i colors d'una varietat excepcional.

GUIMERÀ (L'Urgell)

La *vila de Guimerà* es troba a 555 m d'altitud, aturonada a la dreta del riu Corb, i configurat a redós del castell de Guimerà, centre de la baronia i comtat homònim. La seva història va lligada a la del castell, que passà per diversos llinatges al llarg dels segles: durant el s. XII va pertànyer a la família Alemany de Cervelló, vers el 1343 va passar per herència als Castre, i el 1371 a la família Pinós, fins que per successió, el 1663 passarà als ducs d'Híjar, que hi tindran dret fins el 1831. Guimerà es considerava una baronia i els seus senyors es deien inicialment **barons de Guimerà**. Els senyors del castell en van tenir la jurisdicció fins el 1835. Durant la primera guerra Carlina, fou l'escenari d'una cruenta batalla que va causar bastants estralls en el castell.

Les restes del **castell** presideixen l'actual nucli de la vila, i tot plegat forma un conjunt de gran harmonia amb el paisatge. Encara que el castell és una fortalesa medieval molt malmesa -en sobreviu una esventrada torre, possiblement la mestra-, val la pena d'anar-hi, ja que d'aquí estant es gaudeix d'una fantàstica vista de la zona. Citat ja a la primeria del s. XI, prengué, es creu, el nom d'un personatge nomenat *Wigmar* o *Wimarus* que tal volta fou el primer senyor del lloc; aquest antropònim, provinent d'un mot llatinitzat de finals de l'època visigòtica, seria el que originaria per transformació lingüística el nom de *Guimerà*.

Antigament, la muralla del castell es va haver d'engrandir fins a abraçar el nucli de població que s'havia anat formant als seus peus. Actualment es conserven tres dels quatre portals que donaven accés a la vila: el portal d'Orient, el portal de Tàrrega o de Ponent, i el portal del Nord o d'Évol. Els carrers del **nucli antic** són estrets, alguns amb arcades, i s'adapten a la morfologia del terreny. Algunes de les edificacions es van construir a tall de torre de defensa. Per la singularitat del conjunt medieval i l'estat de conservació, Guimerà fou declarada conjunt historicoartístic el 1975.

Malgrat tenir constància d'una primitiva església dedicada a Santa Maria, l'actual **església de Sant Sebastià** és del s. XIV. Té planta de creu llatina amb un absis pentagonal, i la nau central formada per tres trams de voltes de creueria amb els corresponents arcs i claus de volta. La façana presenta una portada amb motllures gòtiques i al costat esquerre s'alça la torre campanar, de planta quadrada. D'aquesta església procedeix l'important retaule gòtic del Mestre de Guimerà, Ramon de Mur (vers 1412), conservat al Museu

Guimerà

Episcopal de Vic i obra clau en l'estudi de la introducció del nou estil internacional en la pintura gòtica de Catalunya. El 1940 es va encarregar a l'arquitecte Josep M. Jujol el retaule actual

Restes del monestir de Vallsanta: foto Salvador Butí, 2010

d'alabastre, on les influències gaudinianes colpeixen enmig de línies austeres del gòtic rural. És dedicat a Santa Maria, l'antiga patrona de Guimerà, ja que el patró modern és sant Sebastià.

En el Museu de Guimerà es poden veure les restes de les antigues creus del terme. La de Quatre Ulls, de Benet Ramon, del Camí de Tàrrega, de l'Església, algunes avui reconstruïdes i d'altres que només tenen la base o part del canó.

L'indret més estimat del poble i contrada és l'ermita o santuari de **la Bovera**, situada dins el terme de Guimerà, en els límits amb els de Verdú i Ciutadilla, a uns dos quilòmetres del poble i comunicada per un camí veïnal. Al costat de l'ermita actual i dins la casa de l'ermità, hi ha part del monestir femení cistercenc de la Bovera (*Bovaria*), filial de Vallbona, fundat vers l'any 1176, per voluntat del cavaller Pere de Tàrrega; una filla seva, Eliardis, hi era abadessa en 1195. Entre 1237 i 1249 les monges es traslladaren al peu del puig de la Bovera, prop del Riu Corb i enmig de la vall, on crearen el **monestir de Vallsanta**. Al peu de la carretera entre Ciutadilla i Guimerà trobem les restes d'aquest antic monestir de **Vallsanta**, documentat ja al s. XIII. Va tenir vida cenobítica fins al s. XVI, quan fou abandonat definitivament. Ara a Vallsanta queda només un munt de ruïnes i part de l'església gòtica amb grans finestres.

Bibliografia:

- Gran Geografia Comarcal de Catalunya. Volum 9. La Segarra, l'Urgell i la Conca de Barberà. Fundació Enciclopèdia Catalana, Barcelona, 1a edició, març del 1983.
 - Gran Geografia Comarcal de Catalunya, Suplement, Del Maresme al Vallès Oriental. Enciclopèdia Catalana, Barcelona, 2004.
 - CAT/Tot Catalunya i Andorra, Societat Gestora d'Informació Territorial, Geoestel SA, 2005
- www.ccsegarra.com
www.mjoquets.com

La preparació d'aquest 58a sortida ha estat realitzada per membres de la Secció de Cultura de l'A. E. Talaia. Abril del 2011.
Portada: Josep M. Also

58a Sortida del Cicle CONEGUEM CATALUNYA (La Segarra) RUTA DEL CERCAVINS: MONTORNÈS DE SEGARRA – L'AMETLLA DE SEGARRA

Temps parcial	Temps total	Distància km
0,00	0,00	0,000

Situats a Montornès de Segarra, davant la marquesina de la parada d'autobusos, agafem un camí que trobem a la dreta, que baixa.

0,03	0,03	0,150
------	------	-------

Bifurcació, deixem el camí de la dreta que puja, continuem baixant.

0,02	0,05	0,300
------	------	-------

Bifurcació, girem a la dreta per un camí bo i ample que planeja pel fons de la vall.

0,09	0,14	1,000
------	------	-------

Bifurcació, anem a l'esquerra.

0,01	0,15	1,100
------	------	-------

Bifurcació, deixem un camí a la dreta.

0,02	0,17	1,300
------	------	-------

Bifurcació, deixem un camí a l'esquerra.

0,04	0,21	1,700
------	------	-------

Deixem un camí a l'esquerra.

0,09	0,30	2,300
------	------	-------

Deixem un camí a la dreta, sense deixar la pista principal.

0,11	0,41	2,800
------	------	-------

Deixem un camí a l'esquerra i seguim pel camí principal.

0,03	0,44	3,300
------	------	-------

Deixem un camí a l'esquerra, seguim el camí principal que ara ja planeja. Tenim el poble de l'Ametlla al davant.

0,09	0,53	4,000
------	------	-------

Bifurcació, se'ns uneix un camí per l'esquerra, continuem recte cap a l'Ametlla.

0,03	0,56	4,200
------	------	-------

Camí travesser, girem a l'esquerra, entrem al poble de l'Ametlla.

0,10	1,06	5,000
------	------	-------

Plaça de la Bassa amb creu de terme, després, església de St. Pere, romànic del S. XII; sortim de l'Ametlla per la carretera d'accés, en direcció a la carretera principal L-214.

0,07	1,13	5,300
------	------	-------

Deixem uns magatzems agrícoles a la nostra esquerra, seguim recte.

0,05	1,18	5,650
------	------	-------

Deixem el cementiri a la dreta, i més endavant deixem un camí a la dreta, continuem per la carretera.

0,08	1,26	6,500
------	------	-------

Camí a l'esquerra, el deixem, estem a punt d'arribar a l'embranchement de la carretera principal.

0,06	1,32	6,750
------	------	-------

Arribem a la carretera T-243. Girem a l'esquerra, en direcció a Cervera. Seguirem uns 0,7 Km.

0,10	1,42	7,400
------	------	-------

Deixem la carretera i ens endinsem, a l'esquerra, per un camí bo i ample.

0,06	1,48	7,800
------	------	-------

Bifurcació, deixem un camí a l'esquerra. Tenim el corral d'en Foraster a l'esquerra.

0,05	1,53	8,200
------	------	-------

Bifurcació, se'ns uneix un camí per la dreta. Continuem pel camí principal.

0,03	1,56	8,300
------	------	-------

Deixem un camí a l'esquerra, més endavant el camí fa una doble corba, baixem.

0,03	1,59	8,650
------	------	-------

Seguim la pista principal en direcció al poble de Montoliu de Segarra.

0,03	2,02	8,750
------	------	-------

Cruïlla de camins. Girem a la dreta, tot deixant dos camins a l'esquerra. Anem en direcció a Montoliu.

0,07	2,09	9,350
------	------	-------

Bifurcació de camins, deixem la pista principal que baixa i duu a Montoliu, deixem el de l'esquerra que puja i seguim per un camí bo i arreglat, en direcció oest, planejant i paral·lel a la vall. Més endavant deixem un camí que baixa cap a la dreta.

0,09	2,18	10,500
------	------	--------

Seguim recte cap a Montornès.

0,05	2,23	10,800
------	------	--------

Cruïlla de camins amb una barraca, seguim a la dreta, en direcció oest.

0,13	2,36	11,900
------	------	--------

Deixem un camí a l'esquerra, seguim la pista principal.

0,05	2,41	12,250
------	------	--------

Ens arriba un camí per la dreta. Seguim, però, recte en direcció W. Cap a Montornès.

0,07	2,48	13,000
------	------	--------

Arribem a Montornès. Entrem pel costat del cementiri.

Ramon Casas 06/04/2011

Esmorzarem a l'àrea de Montblanc

Dinarem al restaurant Hostal Sant Jordi de Guimerà

Visitarem el museu de joguets i autòmats de Verdú

